

справи і починання! Хай рідні, колеги і друзі радують доброзичливістю, любов'ю і вірністю.

Щиро бажаємо Вам, вельмишановний ювіляре, успіхів та віримо, що Ваше життєве кредо: "твердість у переконаннях, гнучкість у поглядах" стане у пригоді в процесі перебудови національної освіти.

Президія Академії наук
вищої освіти України
Президент академік Дубина М.І.

БАГАТОГРАННА ОБДАРОВАНІСТЬ ВАСИЛЯ ДМИТРОВИЧА ШИНКАРУКА

*“Щоб любити – треба знати,
а щоб проникнути в таку тонку й неосяжну,
величну й багатогранну річ, як мова, треба її любити”*
Василь Сухомлинський

Звідки з'являються справжні філологи, ті, хто відстежують найменші зміни в подихах рідної мови, володіють високою культурою наукового пошуку, здатні розкривати велич і багатство мовознавчої науки для всіх її шанувальників? Відповідь на це запитання можна знайти, простеживши життєвий шлях ювіляра – Василя Дмитровича Шинкарука.

Доктор філологічних наук, професор Василь Дмитрович Шинкарук народився 25 березня 1961 року у с. Серафінці Городенківського району Івано-Франківської області в сім'ї службовців, Дмитра Петровича і Василини Степанівни. Батьки з ранніх років виховували в синові працелюбство, любов до рідної землі та людей, невтомний потяг до знань. Захоплення силою і красою художнього слова, пристрасть до читання книжок, прагнення збагнути і пізнати усі таємниці слова допомогли в юності Василеві Дмитровичу в усвідомленому виборі – стати філологом. У 1979 році Василь Шинкарук став студентом філологічного факультету Чернівецького ордена Трудового Червоного Прапора державного університету. П'ять років навчання – це захоплива, цікава робота на семінарах, у наукових студентських гуртках, участь у студентських наукових конференціях, диспутах, досягнення великих таємниць філології. Становлення Василя Дмитровича як відомого мовознавця відбувалося завдяки Учителям, Педагогам, тим, хто не тільки навчав, але й надихав, – Іларіонові Іларіоновичу Слиньку, Михайлові Григоровичу Івасюку, Тамарі Федорівні Волинець, Корнієві Михайловичу Лук'янюку, Костеві Федоровичу Герману, Валентині Адольфівні Прокопенко, Марії Филімонівні Кобилянській, Ніні Василівні Гуйванюк і багатьом іншим, про кого наш ювіляр може розповідати без утоми і з великим захопленням. Учитель для ювіляра – це не лише науковець, чийі лекції довелося слухати в рідному університеті, а учений, що своєю професійною діяльністю, великою любов'ю до справи веде до вершин знання.

Любов до української та класичних мов привела Василя Дмитровича в науку. В.Д.Шинкарук прикріпився до кафедри сучасної української мови здобувачем, обравши тему кандидатської дисертації за назвою "Дискурсивні висловлення в сучасній українській мові", і яку за наукового керівництва професора Ніни Василівни Гуйванюк успішно захистив 1996 року при Інституті української мови НАН України. Учений детально проаналізував дискурсивні висловлення, що кваліфікуються як одиниця тексту, в якій відбувається комунікативна реалізація граматичного речення. Саме співвідношення дискурсивних висловлень з різними формами граматичного речення стала однією з основних проблем дослідження.

Основні наукові інтереси В.Д.Шинкарука зосереджені в царині синтаксису сучасної української мови. У 1997 році він видає навчальний посібник "Нарис із синтаксису зв'язного мовлення", пише наукові статті, бере участь у міжнародних наукових конференціях, обирає у відділі граматики Інституту української мови НАН України тему докторської дисертації. Його науковим консультантом стає професор К.Г. Городенська. Одночасно В.Д. Шинкарук керує кандидатськими дисертаціями аспірантів та здобувачів. Під його науковим керівництвом захистили кандидатські дисертації М.І.Личук, Л.Б.Шутак, Н.М.Попович, Г.В.Навчук, М.М. Телеки, А.В. Ткач, С.М. Бернацька. З теми докторської дисертації він опублікував більше тридцяти праць, видав у 2002 році наукову монографію й успішно апробував докторську дисертацію на тему "Диктум і модус у структурі речення". Захист докторської дисертації відбувся в грудні 2003 року, за що вченому було присвоєно науковий ступінь доктора філологічних наук. Докторська дисертація В. Д. Шинкарука засвідчила витворення новітньої наукової концепції в українській лінгвістиці та високу наукову зрілість ученого.

Василь Дмитрович – багатогранна, неординарна особистість, надзвичайно цілеспрямована і винятково працездатна людина. Одна із граней його життя – це професійна діяльність. Він завжди ставить мету і досягає її, не боячись труднощів, вимогливий до своїх підлеглих, а ще більше – до самого себе. А ще керується народною мудрістю, що не місце прикрашає людину, а людина місце.

Організаторські здібності В.Д.Шинкарука помітили й у Міністерстві освіти і науки України. Він був нагороджений знаком "Відмінник освіти України". А у квітні 2003 року В.Д.Шинкарука запросили на роботу до Києва, де він обійняв посаду начальника відділу інспектування вищих навчальних закладів III-IV рівнів акредитації в Державній інспекції навчальних закладів Міністерства освіти і науки України. Проте наукову та викладацьку роботу він не полишає, працює за сумісництвом професором кафедри загального мовознавства та класичної філології Київського національного університету імені Тараса Шевченка.

У Міністерстві освіти і науки України В.Д. Шинкарук обіймав посади заступника директора Департаменту вищої освіти, начальника управління гуманітарної та педагогічної освіти, а також начальника управління ліцензування, акредитації та нострифікації. З лютого 2007 по лютий 2009 рр. В. Д. Шинкарук працював заступником Міністра освіти і науки України. Під його керівництвом розроблено основні засади розвитку вищої освіти України в контексті Болонського процесу. Як людина передових педагогічних поглядів,

він підійшов до цієї справи високопрофесійно, вивчивши кращий досвід вищих навчальних закладів Європи.

Роки роботи В. Шинкарука на відповідальних посадах в Міністерстві освіти і науки України зміцнили його життєвий стрижень: оперативно, відповідально, вимогливо, інколи – надто прискіпливо ставитися насамперед до себе, а відтак – і до своїх підопічних.

Творчий неспокій супроводжував Василя Дмитровича і на інших посадах: чи то науковця-педагога, чи то керівника-професіонала. Однак скрізь і завжди він віддавав часточку “себе”, виконував свою роботу якнайкраще, учив і “запалював” інших.

Ученого, у науковому доробку якого більше ста наукових праць, знає широка наукова громадськість України, на його наукові праці активно покликаються молоді дослідники, а навчально-методичні посібники з української і класичних мов використовують викладачі у навчальному процесі.

Випробування долею, стрімкий науковий злет, багатогранна професійна діяльність. Це шлях становлення Мовознавця, представника наукової української Еліти – Василя Дмитровича Шинкарука. Беручи до уваги його портрет як Науковця, Педагога, можна з впевненістю заявити: Василь Дмитрович – глибокий шанувальник і знавець українського слова, самовідданий працелюб на освітянській ниві, безкомпромісний служитель українській освіті і науці.

Бажаємо Мовознавцеві, Педагогу Василеві Дмитровичу Шинкаруку творчої наснаги, успішних нових шляхів в науці, творчих пошуків і відкриттів!

М. І.Личук,
*кандидат філологічних наук, доцент
кафедри української та класичних мов
Національного університету біоресурсів
і природокористування України*